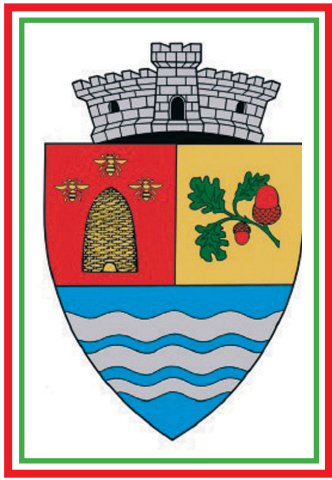

Cartea de vizită a comunității locale

Cronica de Bucovăț

Un ziar pe placul dumneavoastră
● Decembrie 2021 ● nr. 29 ● Anul III ●

Comuna noastră, sub semnul înnoirii

Cooperarea și respectul, sintagmă ce reprezintă Consiliul Local Bucovăț

Stimați cetățeni, suntem la sfârșitul unui an productiv pentru comuna noastră, un an reprezentat de o bună colaborare între toți factorii decizionali din viața politică a comunei noastre. Cooperarea și respectul au fost linii bine trasate încă de la începutul mandatului pentru noul Consiliu Local Bucovăț, indiferent de culoarea politică, și asta pentru a demonstra că binele comun al cetățeanului este prioritar și vital pentru aleșii noștri. Dacă, în această perioadă de numai un an, tandemul primar-

viceprimar a funcționat foarte bine, din perspectivă administrativă, și a adus doar lucruri bune comunei noastre, același lucru se poate spune și despre relația dintre reprezentanții Consiliului Local Bucovăț, fapt demonstrat prin concretizarea și votarea, în unanimitate, a tuturor proiectelor de hotărâri locale din anul 2021.

Cu deosebită considerație.
Gheorghe POP
Primar
Ionuț Cristian LUDA
Viceprimar

Continuare în pag. 2

Scriitorul, în viața cetății

Dezvăluiri... (I)

- Cred că a sosit, în sfârșit, momentul sincerității. O primă întrebare, insuficient lămurită până acum, ce-a însemnat, în

profundzime, noțiunea de "origine sănătoasă?"

- Îmi cer scuze dar nu pot clarifica nimic. Ar fi nevoie de teoreticieni, e complicat. Îmi amintesc doar că tata era vechi membru de Partid și a lucrat "cu pumnul" pentru colectivizare, a venit într-o noapte de la o ședință, cam abțiguit, (te îmbeți ca un om simplu, îi mai spunea uneori generalul Florescu), ne-a trezit pe toți și ne-a spus: "Bă, începând de azi, avem origine sănătoasă."

Mircea PORA
Continuare în pag. 2

Omul, așa cum îl recomandă faptele sale

"Prin voință și educație mi-am clădit statut de învingător"

Zoltan Mark Fodor este un om cu șarm. Mă întâmpină cu un zâmbet larg și se prezintă simplu: „Sunt un om care mereu face câte ceva. Aproape de toate. Acceptați să vorbim printre picățele?” Hm, ce-o să-mi spună adolescentul ăsta cu aer de „om ocupat”?

- N-am de ales!, dau să intru în jocul lui de cuvinte.

Constantin JICHITA
Continuare în pag. 2

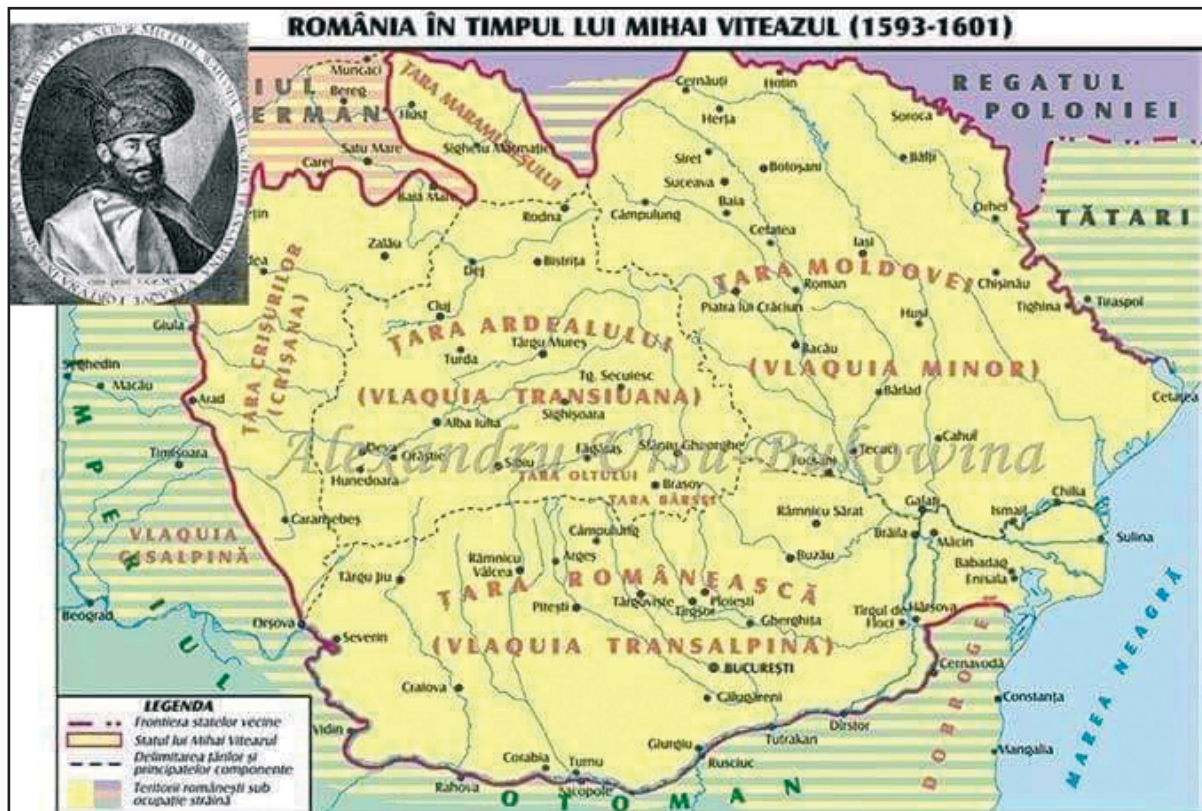
Istoria locală, izvor de cunoaștere

Hronicul străvechimei noastre (III)

Dacă, în numerele anterioare, am discutat despre elemente de preistorie aflate pe teritoriul actual al Comunei Bucovăț, odată cu acest număr se va discuta de perioada daco-romană. Astfel, primele urme ale civilizației geto-dace descoperite pe hotarul Bucovățului sunt reprezentate de două monede dacice.

Prima dintre ele este o tetradrahmă, tip Filip II, care datează din secolul III î.D.Ch, executată îngrijit, și cântărește 13,33 g, cu o tăietură. Cea de-a doua tetradrahmă de tip Ramna, datează din secolul II î.Ch.

Prof. Ionuț Cristian LUDA
Viceprimar
Continuare în pag. 3

Iată o impresiionantă comoară de istorie! Avem datorită să o cunoaștem și să conștientizăm că suntem urmași de eroi. Este o întreagă hermeneutică a înțeleșurilor uitate, la care au ostenit cu har Ovid Densușianu și, mai nou, Miron Scorobete, pe care mulți îi consideră exaltați, însă nu-i deloc așa. Dumnezeu să-i ocrotească pe împătimitii ostenitori, dintre care cel dintâi e trecut demult în rândul sfinților.

Ars poetica

Noapte de decembrie

de Alexandru Macedonski

Urgia e mare și-n gându-i, și-afară,
Și luna e rece în el, și pe cer...
Și bezna lungeste o strașnică gheară,
Și lumile umbrei chiar fruntea i-o cer...
Și luna e rece în el, și pe cer.

Dar scrumul sub vatră, deodată, clipește...
Pe ziduri, aleargă albastre năluci...
O flacără vie pe coș izbucnește,
Se urcă, palpită, trosnește, vorbește...
„Arhangel de aur, cu tine ce-ai aduci?”

Și flacăra spune: „Aduc inspirarea...
Ascultă, și cântă, și tânăr refii...
În slava-nvierii înecă oftarea...
Avut și puternic emir voi să fi.”
Și flacăra spune: „Aduc inspirarea!”
Și-n alba odaie aleargă vibrarea.

Răstria zăpezii de-afară dispare...
Deasupra-i e aur, și aur e-n zare,
Și iată-l, emirul orașului rar...
Palatele sale sunt albe fantasmă,
S-ascund printre frunze cu poame din basme,
Privindu-se-n luciul părului clar.

La mulți ani, țara mea!

Ziua Națională se celebrează, așa cum se cuvine, cu momente festive. Desigur, ea are multe defecte, care i se reproșează pe parcursul a 364 de zile din an. Dar are și virtuți. Pe care se cade să i le recunoaștem, iar asta, măcar într-o zi din an, cea de azi.

Am stat pe gânduri să văd cum aș putea-o sărbători eu și am ajuns la concluzia că elogiul meu ar spori mult prea puțin pe cete ce i se aduc, mult mai răsunătoare și mai pline de vervă.

Și atunci, am socotit că mai potrivit ar fi să public o hartă care să transmită mai mult decât niște cuvinte, fie ele și îngrijit redactate. Doar atât aș spune: e bine, dar au mai rămas bucăți de țară dincolo de hotarele firești ale țării noastre. Să nu uităm asta! (C. J.)

La țintă

Punctul pe i

Doina

(după rectificare)

Foaie verde ș-un Buget
Vin trei crize la pachet:
Una scumpește lumina,
Alta își schimbă tulpina,
Alta bagă carantina;
Dar economia suie,
Suntem cei dintâi din UE;
Cu Guvernul cel mai fain
Cu învățământ online,
Cu fasole cu cârnați
Numai pentru vaccinați;
Cu spitale care ard
N-avem card, dar avem gard.
(M. S.)

Cum să nu se rotească, oare, un biet vremelnic premier? La masa Puterii, esențial este să prinzi loc: restul se învârtte de la sine.

Pentru deblocarea situației și alinierea stelelor, premier ar trebui să fie mătușa Tamara.
(Mihai ȘORA)

Cooperarea...

Urmare din pag. 1

Aceste aspecte trebuie privite pozitiv de cetățenii comunei, dat fiind faptul că au dus la un ritm accelerat de obiective realizate în Bucovăț și Bazoșu Nou. Dacă privim spre viitor, prin aceste abordări benefice comunei noastre, conducerea Primăriei și Consiliul Local demontrează

Că, indiferent de culoarea politică, se poate marșa pe co-

operare, respect, seriozitate și profesionalism, aspecte de care trebuie să se țină cont de la cel mai înalt nivel național până la nivel micro, de comunitate locală.

În final, dorim să transmitem tuturor colegilor din Consiliul Local Bucovăț, respectiv tuturor cetățenilor noștri, ca spiritul blând al Sfințelor Sărbători de Crăciun să coboare asupra voastră doar bucurie și senin, prosperitate, veselie și sănătate!

Sărbători Fericite!

colonel, a trimis-o pe mama la un curs intensiv de alfabetizare și specializare. Când s-a întors acasă, a adus-o cu mașina chiar șeful cursului, mama era alta, pantofi de crep, freză, poșetă, le avea binișor cu scrisul și cititul, se calificase ca "activistă". Mai târziu, urmând un alt curs intensiv, a obținut și gradul de "revoluționar de profesie". Ce să vă mai spun, ca să poată intra cât mai adânc în lupta de clasă, sub îndrumarea unor cadre, a absolvit rapid liceul, apoi o facultate pe "traseul scurt". Din nimica ce fusese, acum avea diplomă de profesoară.

- Și ca să clarificăm, părinții, în esență cu ce s-au ocupat?

- Oh, aici ar fi multe de spus, ar fi nevoie de un scriitor. Tata, cum să vă zic, mai mult era plecat. Avea un salariu mare. Era prins serios în câteva acțiuni. Cel mai greu i-a fost în munți, la vânătoarea de "bandiți". Aici a încasat un glonț în piept, noroc cu tinicheaua unei decorații, că altfel l-am fi pierdut. Pe urmă, a pus umărul la colectivizare. Lămurește, confiscă, amenință, dă-i cu bătaia, toate astea subrezindu-i sănătatea. Bietul de el, nu mai dormea bine, avea coșmaruri, transpira. Ultimul post a fost cel de director de pușcărie. Alte tensiuni, interogatorii până la patru diminești, antrenamente cu informatorii, schimbă-i, alege-i, potrivește-i, cafele, țigări, viață, pot să zic, chinuită. Până la urmă, din cauza unui ticălos de general trădător, neamu' dracului, a făcut un infarct și s-a dus. Tocmai urma ca, de ziua Republicii, să fie înaintat ca general.

- Și mama?...

- O, mama, pe lângă el a crescut și ea. Cum să vă spun, ajunsese profesoară, dar în anii grei, de început, de sacrificii, de eforturi, a lucrat ca "activistă". Coordona propaganda pe mai multe centre. Fă programe, corectează, adaptează, actualizează fondul de lozinci, participă la întâlniri cu femeile democrate, citește broșuri, dormi pe unde poți. Tata nici n-a știut, dar în două rânduri a fost violată de șoferi și tractoriști. Dar a trecut și peste asta.

Mai apoi, s-a intrat cu istoria, cu construcțiile, în societatea socialistă multilateral dezvoltată. Alte "hei-rupuri", la orizont apăruseră noi probleme. Trebuia, după spusele unui contemporan, "să fii mereu pe baricade". Mama muncea de dimineața până seara. Își sporise vigilența, se instruia politic, economic, literar, stăpânea câteva concepte, era considerată de conducerea superioară de Partid drept "un revoluționar de profesie".

Opinia cititorului

Habemus guvern!

Mă, dacă mai vin ăștia să-mi ceară votul, îi sudui atât de plastic și de complex, încât să știe că vorbesc cu o profesoară de Limba română! Am votat întotdeauna!

Și i-am îndemnat pe toți să voteze. Dar, de acum înainte, mai ies la vot doar la Locale (datoriță lui Ghiță Pop și Ionuț Luda, să fie clar!) și când se va organiza

referendum pentru revenirea la Monarhie constituțională! Gude de președinți și papagali de politicieni eu nu mai votez! Mi-e silă! Mă doare! (Elena IEREMIA)

Nota redacției: Salutăm prezența dvs. în paginile publicației noastre. Vă mai așteptăm.

Guvernule, îți dau un sfat!

S-a deschis Târgul de Crăciun. Nu opri copiii să intre acolo! Atâta bucurie au și ei, nu le-o lua! Nu-i discrimina! Nu-i face să se uite prin gard la acele jucării și globuri strălucitoare, ca fetița cu chibrituri a lui Andersen. Nu știu dacă ai citit-o, mă tem că nu, că dacă ai fi citit-o nu te-ar lăsa

inima să-i primești doar pe unii, iar pe alții să-i ții pe trotuar.

Te-ai înconjurat de o armată de polițiști și de jandarmi. Țara nu mai are armată, dar tu ai. Așa că de noi n-ai de ce te teme, dar există Cineva mai mare și decât tine de care ar trebui să te temi. Nu ți-am văzut ceremonia inves-

titurii și nu știu dacă ți-ai făcut sau nu cruce. Iar în caz că ți-ai făcut, nu știu cât ai fost de sincer și cât ai făcut pentru camerele de luat vederi.

Dar ori că ți-ai făcut cruce, ori nu, să știi că este Unul care te bate dacă oprești copiii de la Târgul de Crăciun. (M. S.)

"Prin voință..."

Urmare din pag. 1

Mai apoi, aveam să mă conving că nu glumea defel și nici nu făcea slalom printre idei savuroase, de dragul dialogului sprintar. Îl secondează pe vânzător, să nu stea lumea prea mult în așteptare. Discută cu un client, îl servește „peste rând” pe un altul, îi sugerează, în trei minute, varianta optimă celui nehotărât și - cum vine asta?, mă întrebam în sinea-mi -, îi oferă... din ceea ce nu are, doi saci de ciment unui al treilea, grăbit să-și încheie de turnat o placă de beton (...). Îi spune vânzătorului: „Dă-i din „rația” celui care vine abia luni pe la prânz să-i ridice, iar eu, între timp, îi completez omului ceea ce i-am luat, fără să-l afecteze, dar îl ajut pe cel care are nevoie de el, acum, ca de aer.”

Îmi spune că, după ce a absolvit opt clase, a fost nevoit să facă ceva pentru a aduce bani în casă. „Oricui i se mai întâmplă și dintr-astea, nu-i așa?” Și ce să fac, pe repede-nainte, mai bine decât să practic un sport care îmi va aduce un venit, în funcție de cât de bun o să devin? Iar acesta nu putea fi decât sportul de contact: kickboxing. Unul dur, care te scutură din toate încheieturile și te face să simți că trăiești la cota înaltă a lui „dacă vrei cu adevărat, poți!”

- 13 ani am boxat, timp în care am încasat destui pumni; suficient ca să învăț a-mi salva pielea, ba chiar să urc pe podiumul cel mai înalt posibil: vicecampion mondial. Dar, până acolo, am deprins tehnica potrivită, am învățat că urcușul nu-i la îndemâna oricui, și, mai ales, am învățat că eram așa construit și educat încât să pot orice, să trec de oricine, să lupt și să răzlesc indiferent dacă mai pot sau nu; de fapt, să nu știu să spun „nu pot”.

- E dur, al naibii, kickbox-ul ăsta!, îngaimă ca pentru sine adolescentul de... 37 de ani, care, între timp, a urmat liceul, Facultatea de Marketing și Management și, într-un carusel, ca un fel de luptă pentru supraviețuire, Ingineria de optimizări și modernizări a sistemelor de instalații. Știi cum vine aia... dai și... nu fugi, dai din nou... Mai pe înțeles, o reușită o aduce după sine pe următoarea. Acum, când mă gândesc că abilitățile astea le-am avut sădite în mine, existau, de fapt, în stare latentă, găsesc mai ușor resurse să izbândesc.

- De ce aveai nevoie de a doua facultate?

- Pentru că eu nu îi vând clientului, pur și sim-

plu, materialele necesare instalației de încălzire, apă, canal etc, ci îl consiliesc, îi prezint variante, îi descriu avantajele fiecăreia dintre acestea, eventualele dezavantaje și cum pot fi ele compensate, îi fac calculele și îi dau în mână schema după care instalatorul îi face „la fix” lucrarea, fără să greșească nici măcar cu un milimetru. Ca să nu greșesc, eu însumi, e nevoie să fiu foarte bine pregătit. Nu superficial, să-i spun clientului baliverne și să-i vând, haotic, anumite piese ori subansambluri etc. Vedeți ce se întâmplă la noi, în varii domenii, dacă decidenții sunt slab pregătiți ori mânăți de înnavuțire „pe calea scurtă”, prin șiretlicuri, ca să mă exprim eufemistic!

Când toate păreau că merg strună, eram pe val, cum se spune, a intervenit o problemă de sănătate, ce era cât pe ce să mă doboare. „Zoli, tu nu știi să spui și nici să accepți că nu poți! Hai, că birui tu și de data asta!”, mi-am zis. Au urmat vizite medicale, analize, tomografii, R.M.N.-uri, opțiuni pro și contra operației ce risca să mă trimită... nici nu mai vreau să-mi amintesc... parcă mă luasem la trântă cu viața. Bun, dacă așa stau lucrurile, hai să-mi fac ordine în gânduri și să duc la bun sfârșit câteva obiective mari, să rămână ceva în urma mea.

M-am însurat, am primit cel mai frumos cadou de la viață: o fetiță superbă, și am început să construiesc o casă. Lucram ca inginer la o mare firmă de materiale de construcții, mi-am deschis un magazin de materiale de construcții în Bucovăț și... tot nu era de ajuns. Am luat un credit mare... cât China, pe un termen de doar cinci ani. Eram într-o competiție acerbă cu timpul, cu mine însumi. Mi-am amintit că pot (...).

Voia să se oprească aici cu povestea vieții lui zbuciumate. Am forțat nota și l-am întrebat: - Ce a urmat atât de neprevăzut și împotmolitor?

- Din cauza pandemiei și... a unor manevre necurate, au lăsat-o în șomaj tehnic pe soția mea, ba încă i-au diminuat drastic indemnizația, încât era pe punctul de a claca psihic. De data asta, am simțit că voi da examenul vieții mele. Auzisem că nu puteam da fetița la grădiniță, nu atât din pricina banilor puțini, ci pentru că, pur și simplu, nu mai erau locuri. Asta este! Soția mea - educatoare -, nu are serviciu, deci „se leagă”.

Mi s-a făcut lumină în gânduri. Am găsit o casă pe care am închiriat-o, într-un cartier nou - Maria Park Residence -, apoi am început să adun informații, pe care le-am pus în practică destul de repede: mobilier, personal calificat, amenajări conform normelor în vigoare. Totul trebuia să fie perfect. Eu așa sunt obișnuit. Totul sau nimic. După numai un an, am venit acasă și i-am spus soției: - Vino, că ți-am găsit serviciu! Nu-i venea să creadă. Am mers la adresă, am intrat în clădire, iar ea s-a blocat, pur și simplu. Era chiar mai plăcut și mai bine gândit totul decât este la grădinița cu ștaif unde lucra și de unde a fost îndepărtată pe ușa din dos. Iar, ca să nu-i dau timp să-și revină, i-am întins cheile și i-am zis: „Aceasta este grădinița ta!”

Are 35 de copii, încântați de program și de personal, de mâncare și de tot ceea ce învață acolo; și ei, și părinții. Prea frumos să fie adevărat, nu-i așa? Se întâmplă uneori...

Da, „întâmplările” acestea se datorează spiritului său de luptător în arena vieții tulburate de atâtea nebuloase și perturbări pernicioase. Lumea însăși se caută pe sine și pare a nu se lăsa descoperită în mersul ei haotic spre nicăieri. Crizele care ne bântuie sunt în mintea fiecăruia dintre noi, spune apăsător, cât să înțeleg că limanul este aproape. Cel puțin pentru el...

Hronicul...

Urmare din pag. 1

Prin aceste descoperiri arheologice monetare se atestă faptul că, pe hotarul comunei Bucovăț, cultura și populația geto-dacă a fost prezentă înaintea erei noastre.

În ceea ce privește prezența stăpânirii romane pe acest teritoriu, integrat Imperiului Roman la începutul mileniului I, ne stă mărturie valul roman. Conform cercetărilor, Bucovățul este prezentat ca un spațiu situat în apropiere de valurile romane care se întindeau de la Remetea Mare până în apropiere de localitatea Dragșina, dar urmele acestui val nu se mai observă în zilele noastre.

Acest val forma hotarul istoric dintre localitățile Bucovăț și Moșnița Veche, cunoscut de oamenii locului sub numele de iarc (iarc - șanț, canal de scurgere). Această teză a valului roman este discutată de specialiști sub spectrul a două teorii, astfel că anumiți istorici susțin originea romană a acestor diguri înălțate, iar alții susțin teoria reprezentată de faptul că digurile sunt de origine huno-avare.

Avarii, care au stăpânit acest teritoriu

în jur de 200-250 de ani, ar fi fortificat regiunea și ar fi ridicat un fel de întărituri și șanțuri sub denumirea de ringi, agani, circuli. În susținerea primei ipoteze, istoricul Johannes J. Ehrler precizează că nu ar fi vorba de o demarcare de frontieră dintre Pannonia și Dacia, ci mai mult de un aliniament folosit de romani împotriva invaziei dușmane. Afirmatia lui Johannes J. Ehrler este susținută de considerentul că valurile romane au apărut comunitățile Imperiului Roman spre Transilvania, prin Banat.

Valul roman avea 2-3 metri înălțime, iar alcătuirea lui era formată dintr-un șanț de doi metri adâncime, săpat la baza digului de răsărit, cu lățimea de zece metri. Acestea erau formate din două alinamente ce mergeau pe aceeași direcție. Primul aliniament începea din hotarul comunei Grebenăț (actualmente, localitate situată în Serbia), traversa pe la nord mai multe comune, după care se arată o întrerupere de circa 10 km și continuă pe hotarele comunelor Șipet, Stamora Română, Moșnița, Bucovăț, Remetea Mare, lanova, respectiv Bencecul Român.

Alți specialiști vorbesc despre trei alinamente, linii, dintre care prima trece pe la marginea hotarului dintre Bucovăț și Remetea Mare.

Terapie prin pamflet și veselie

Râdeți cât mai e gratis!

Scrisoare deschisă

Dragă Omicron,

Am înțeles de la autoritățile țării mele, care sunt cei mai buni specialiști, că ești puternic și foarte dezvoltat. Am înțeles că ne vizitezi țara pentru că este foarte frumoasă și are un popor primitiv. Aș dori să îți transmit un mic ghid de vizitare, spre a te ajuta să faci un tur rapid, cu amintiri frumoase și sentimente unice.

Ceaușescu, fostul dictator al acestei țări (ai auzit de el - ăla cu tractoarele românești), a construit renumita Casa a Poporului. E, într-adevar, impunătoare și merită să o vizitezi, pentru început. Nu ai să te pierzi prin ea, pentru că oficialitățile din România te vor ghida spre impunătorul Palat de la Cotroceni și te vor caza la Vilă. Gazde primitive, îți vor oferi tot

confortul necesar.

Vei participa la ședințele din Parlament și vei vizita cabinetele fiecărui om politic. Nu te va deranja nimeni în aceste vizite, pentru că românii, oameni cuminți și supuși, crescute exemplar, nu deranjează mai mari țării. Dacă ai obosit, armata și cei de la situații de urgență îți vor pune la dispoziție un avion mare și spațios, pentru a te deplasa și în alte țări, unde pot să îți rămână ghizi, ei cutreierând foarte des lumea.

Sper să te ajute aceste informații și să-ți păstrezi demnitatea de a cutreiera oficialitățile de rang înalt, așa cum se cuvine unui virus important.

În speranța că îți vor fi utile aceste informații, mă retrag, cu respect, în umila mea viață.

● Vecinii mi-au reproșat că îi deranjez cu găfăilele și gemetele mele. Și acum ce să fac? Să nu mă mai încălz? Neață!

● Cele mai economice femei sunt cele fără vaccin. Nu restaurant, nu mall, doar un apus de soare și gata.

● - Ce bea doamna de la masa alăturată? Aș dori să-i ofer și eu.

– Chivas Royal Salute.

– O.K., pune-i un cub de gheață din partea mea.

● Călugării se străduiesc o viață să fie Zen, în vreme ce ardelenii se nasc așa...

No bine, no, adevăru' e că ne ajută și prunii!

● După ultimele cercetări, savanții ardeleni or stabilit că 9 din 10 bărbați au recunoscut că femeia are întădeauna dreptate. Pe al 10-ea și amu îl caută scafandrii.

● Cineva a întrebat dacă țânțarii pot transmite coronavirus. Hai, dați-le idei, să umblăm și cu sita pe noi!

● Pe vremuri:

Învățătoarea:

Copii, dați-mi un exemplu de pasăre zburătoare!

Alina: Condorul!

Învățătoarea: Bine. Ce e tatăl tău?

Alina: Avocat!

Învățătoarea: Educație din familie!

Cu degetul pe rană. Viața cetății ne privește pe toți

Spinii și gunoaiele, în frățietate, sufocă domeniul public

Supliment de anchetă

Noi am luat în serios promisiunile celor care au venit să ceară pășune pentru animale, dar se vede treaba că una spune omul înainte de a semna contractul și alta face când se vede cu sacii în căruță, mai ales dacă nu-l vede nimeni. De cum te abați de la șosea, în în margine de sat, vezi zăriștea plină de spinii, cu măciuliile, în unele locuri, până la brâu. Ce-i drept, nu am zărit oi la păscut, dar, cu siguranță, nu s-ar vedea de ciulini. Cam așa stă treaba; ei se fac că plouă, îndrugă verzi și uscate, de parcă i-ai crede. E de tot râsul "justificarea" unuia, poate o fi încercat vreo glumă, mai știi?, zicând cu năduf mare: "Ai naibii scaieți, cresc atât de repede că nici n-am băgat de seamă când s-au înălțat atâta..."

Cât privește gunoaiele aruncate în locuri dosnice, alteori, sfidător de-a dreptul, chiar la marginea drumului, dl. viceprimar Ionuț Luda ne spune că, pentru o vreme, acești năvăliți într-ale urâții spațiului public s-au liniștit întrucâtva, speriați, probabil, de spectrul amenziilor usturătoare. "Suntem vizați de garda de mediu ca având un potențial de poluare crescut, ceea ce periclitează sănătatea mediului și a locuitor noștri.

Ne-au anunțat că vor face razii la diferite ore din zi și din noapte, urmând să aplice amenzi la cota de vârf, spre a stopa acest fenomen de-a dreptul periculos.

Este incalificabil gestul de a arunca, iarăși, gunoaie acolo unde noi am cărat cu camioanele zeci de tone de deșeuri și am nivelat zona. Mă refer la parcela de lângă iaz, ce riscă să redevină focar de infecție. Vom fi pe urmele lor și nu vom face rabat de la aplicarea legii. Cei cu apucături rele să plătească!", ne spune edilul, cu amărăciune în glas.

Am revenit pe terenurile din marginea satelor și iată ce imagini deznădăduitor de pestrițe am surprins, pentru că oamenii chiar nu conștientizează că urâtul, minciuna, furtigașul și alte rele deprinderi nu pot fi tolerate la nesfârșit. Se va găsi ac și de cojocul lor.

Așadar, pentru faptul de a nu întreține corespunzător pășunea, se poate merge până la anularea contractului de concesiune, plata unei amenzi în cuantum de... mii de lei, precum și obligativitatea de a returna banii primiți ca indemnizație de la A.P.I.A. pe ultimii cinci ani.

Pentru depozitarea deșeurilor în altă parte decât în recipiente anume destinate: pubela neagră (pentru resturi alimentare, vegetale mărunțite), sacul/pubela galbenă (pentru hârtie, ambalaje de plastic, metal sau aluminiu), clopotul verde (pentru sticle și borcane goale), se aplică amenzi cuprinse între 3.000 și 6.000 lei persoanelor fizice și 20.000-30.000 lei persoanelor juridice, conform Legii nr. 188/2019.

C. JURJA

Gigel: Vulturul!

Învățătoarea: Bine. Ce e tatăl tău?

Gigel: Director!

Învățătoarea: Bună educație!

Bulă: Crocodilul!

Cum e posibil să spui așa o prostie, cum o să zboare crocodilul? Ce e tatăl tău?

Bulă: Maior de securitate!

Învățătoarea: Copii, zboară și crocodilul! Mai jos, dar zboară și el!

● Eu am plătit cinstit toate taxele și acum dorm liniștit... pe o bancă în parc.

● Judecătorul:

De ce vreți să divorțați?

Împrișnatul:

Na, pentru că sunt însurat!

● De ajuns pentru azi! Dacă v-a plăcut, continuăm și data viitoare. Aveți sugestii? Le primim cu plăcere. Și, poate, chiar le „pictăm în ziar.

Nae ȘTENGĂRESCU

Teama slăbește imunitatea, ne lasă descoperiți în fața bolii

Prof. Dr. Dumitru Constantin Dulcan despre ajutorarea de sine

Sunt rugat să exprim o opinie despre pandemia de coronavirus. În prezent, circulă în media o mulțime de păreri contradictorii, care, după mine, sunt mai degrabă expresii ale panicii ce s-a extins în lumea întreagă. Avem cu toții certitudinea uneia dintre cele mai dure experiențe pe care o trăiește omenirea, echivalentă cu psihoza unui război mondial. Relativ la cele două ipoteze asupra originii acestui virus - naturală sau umană - nu avem suficiente argumente nici de o parte, nici de alta. Important este să știm ce avem de făcut ca să ne salvăm.

Indiferent de originea sa, știm că virusul este o entitate biologică, dotată cu inteligență proprie, ce pare să fie în competiție cu cea umană. Pentru moment, constatăm că inteligența virusului se află în avantaj, neputând să fie învinsă. Rămâne un singur lucru de făcut, dincolo de recomandările medicilor: să creștem capacitatea de apărare a organismului -

imunitatea - pentru a deveni invulnerabili la acțiunea virusului. Tradus în termeni de fizică, înseamnă să ne creștem vibrația la un nivel mai înalt decât cel al virusului.

Știm acum, grație studiilor de laborator, că gândirea are acțiune benefică sau nocivă asupra organismului, în funcție de vibrația proprie. Vibrațiile joase, emise de gândurile și acțiunile noastre, ne scad imunitatea și, implicit, ne fac vulnerabili la o mulțime de agenți patogeni.

Cum să gândim ca să ne creștem imunitatea?

Este necesar ca, mai întâi, să învingem frica. Vibrația sa ne situează sub cea a virusului. Este necesar să controlăm ceea ce gândim și simțim. Energia fricii o transformăm, astfel, în una pozitivă, schimbând pur și simplu sentimentul de teamă cu un altul, de coloratură pozitivă: o amintire plăcută, trăită în trecut sau proiectată în viitor, o rugăciune, o meditație, o muzică preferată, o lectu-

ră plăcută. Sentimentele de bucurie, de bună dispoziție, de recunoștință și de mulțumire că existăm au o chimie favorabilă sănătății.

Nicio clipă să nu rămânem descoperiți, copleșiți de tristețe, frică sau slăbiciune în fața spectacolului funest la care asistăm. Chiar izolați la domiciliu, putem face mișcare, având la dispoziție o literatură bogată în acest sens.

Să nu neglijăm igiena personală. Corpul fizic este templul spiritului și mintea sănătoasă nu poate fi decât într-un corp sănătos. Întrebat de discipolii săi cum a vindecat un tânăr de epilepsie, Iisus le-a răspuns: prin credință, rugăciune și post. În ciuda celor care sunt sceptici la aceste îndemnuri, avem, în clipa de față, argumente științifice ferme, cu experiențe pe baze științifice. Așa cum sunt cele efectuate la Universitatea Harvard și la Institutul Inimii din California.

Este timpul să înțelegem că am ajuns

aici prin aroganța cu care am dorit să ne dominăm semenii, să-i denigrăm și să-i anihilăm.

Suntem în al 12-lea ceas. Dacă nu învățăm nimic din această experiență, al 13-lea ceas ne-ar putea fi fatal. Dumnezeu să ne ajute!

Rolul alimentației în preîntâmpinarea și vindecarea bolilor

Imunitatea naturală

Un organism cu imunitate ridicată nu se contaminează cu agenți patogeni (microbi, viruși, paraziți), pentru că el are o rezistență puternică, nu poate fi infectat. Puțină lume știe că 80% din imunitate e concentrată la nivel intestinal, iar echilibrul florei intestinale este deosebit de important în menținerea bunei funcționări a sistemului nostru de apărare. Așadar, intestinul subțire joacă un rol esențial în sănătate, deoarece flora intestinală, atunci când e perturbată, produce tulburări în tot organismul. Flora intestinală este influențată, direct și semnificativ, de alimentație. Vestea bună este că pentru refacerea florei intestinale putem reclădi acel echilibru perturbat, putem reabilita mecanismul nostru care ne apără de agresori.

Chefirul este primul din această listă cuprinzând medicamentele-aliment, cum le numea Hipocrat, părintele medicinei moderne, este. Este o ciupercă de culoare albă, care arată ca mugurii de conopidă și conține o combinație unică de bacterii și drojdii, în amestec cu proteine, complex vitaminic B, vit. K, A și D, calciu, fosfor, magneziu, enzime și aminoacizi. Spre deosebire de iaurt și de alte lactate, conține peste 30 de culturi de bacterii specifice - probiotice, printre care bacteriile acidului lactic, drojdii și bacterii ale acidului acetic, importante pentru că refac flora intestinală și elimină agenții patogeni.

Cimbrul este una dintre cele mai puternice plante cunoscute, care stimulează imunitatea, distruge bacteriile, virusurile și ciupercile, având virtuți de antibiotic natural, antibacterian, antiviral, antifungic și antiseptic.

Iarba de orz verde regenerează flora intestinală prin faptul că asigură colonizarea bacteria-

nă naturală și, automat, crește nivelul de imunitate. Are efect vindecător asupra bronhiilor, astmului, tractului respirator, reduce sensibilitatea la infecții. Se găsește "Pulbere de orz verde" la magazinele cu produse naturale. Se compune din 100% iarbă de orz verde, din care s-a extras apa printr-o tehnologie specifică, fără a diminua în vreun fel proprietățile plantei. Se adaugă o linguriță cu vârf de pulvis la un pahar cu apă caldă de izvor sau de fântână

Tămâia fortifică sistemul imunitar prin faptul că stimulează multiplicarea și activarea celulelor străjer ale sistemului imunitar, responsabile de anihilarea germenilor infecțioși din sânge, mai înainte ca aceștia să se multiplice și să producă boala. Este comestibilă doar tămâia naturală, ce se găsește la magazinele de produse naturale și pe care scrie că este indicată și pentru consum intern. Se pot administra, la fel de bine, capsule de Boswellia, care este, de fapt, extract de tămâie și se găsește în magazinele menționate și în unele farmacii.

Curmalele întăresc sistemul imunitar dat fiind că au ca efect regenerarea celulelor corpului uman; reprezintă un tezaur de vitamine, minerale și antioxidanți cu rol în a proteja organismul de boli.

Chimenul negru (Nigella sativa) stimulează sistemul imunitar prin aceea că menține sănătatea aparatului respirator. Se găsesc, în magazinele de produse naturale și în farmacii, capsule cu ulei de chimen negru (negrilică).

Oregano este un vrednic susținător al sistemului imunitar, fiind extrem de bogat în antioxidanți, valoarea sa ORAC este impresionantă: 200.129. Pentru comparație, reținem

câteva valori ORAC ridicate: cireșele Acerola: 70.000, fructele goji: 25.300, zmeura: 4.882, merele roșii: 4.275, merele Golden: 2.670, strugurii negri: 2.830, portocalele: 1.819, ceaiul verde: 1.253. Valoarea ORAC arată cu exactitate puterea antioxidantă (reparatorie) a unui produs vegetal, capacitatea lui de a elimina radicalii liberi, adică asasinii celulelor sănătoase, cei care îmbolnăvesc organismul.

Rozmarinul stimulează sistemul imunitar, având un puternic efect antibacterian și antiseptic.

Scorțișoara are efect antiviral și antibacterian remarcabil. Din cele mai vechi timpuri, scorțișoara a fost folosită împotriva „bolilor reci”, în special în tratarea plămânilor și a ficatului.

Rădăcina de ghimbir este un foarte bun antiviral.

Echinacea consolidează sistemul imunitar în special prin aceea proprietate de a combate afecțiunile aparatului respirator.

Usturoiul și ceapa roșie protejează organismul de agenți patogeni.

Vitamina C naturală din acerola, măceș, cătină, lămâie, pătrunjel sporește rezistența organismului în fața agenților patogeni. Vitamina C sintetică nu are aceleași beneficii.

Zincul, seleniul, magneziul și calciul fortifică sistemul imunitar. Alimente bogate în minerale sunt semințele crude de dovleac, năutul, nucile caju, ciupercile, urzicile, spanacul, stridiile.

Mierea de mană, de brad și pin protejează sistemul respirator, în special plămânii.

Propolisul este considerat "farmacia albinelor", cu care își protejează stupul. Propolisul restabilește majoritatea funcțiilor din organism. Este un reductibil vaccin natural.

Caisele deshidratate sunt foarte bogate în polifenoli, fapt care le confirmă ca având un puternic efect imunitar.

Rodia fortifică sistemul imunitar prin aceea că protejează organismul de răceli, gripe și infecții.

Mâncăți cât mai natural, nu cumpărați de la supermarket mezeluri și nici semipreparate (mâncare ambalată, de niciun fel).

Ceaiul de lămâie, obținut prin opărire la fierbere, se bea cât de mult, în timpul zilei. Îl puteți îndulci cu miere, dar mai bun ar fi fără niciun adaos.

Cuișoarele reprezintă un excelent antiviral. Puneți în ceai un cuișor, iar când mergeți afară, luați unul în gură și-l țineți cât de mult puteți, strângându-l, din când în când, ușor, între dinți.

Apa - băută cu înghițituri rare, cu o jumătate de oră înaintea fiecăreia din cele trei mese, la o temperatură apropiată de aceea a corpului (36-37 de grade), asigură o hidratare corespunzătoare, o bună circulație sanguină, o digestie la fel de bună. Băută în cantitate suficientă (2-3l/zi), protejează organismul de gripe, infecții și alte boli cronice. Apa intră în componența tuturor organelor. Rolul său în imunitate este unul substanțial.

Somnul asigură refacerea celulelor, fortifică sistemul imunitar. Somnul insuficient sau somnul care nu este odihnitor scade rapid imunitatea. Nimic nu compensează lipsa somnului.

Activitatea fizică asigură o bună oxigenare, fortifică întreg corpul și îl protejează, astfel, de boli.

Postul - două zile pe săptămână regenerează sistemul imunitar, ajută organismul să combată infecțiile. Postul intermitent (din 24 de ore, într-un interval de 8 ore se poate mânca, iar în rest se bea doar apă) este un alt mod de a restata sistemul imunitar.

Starea psihică deranjată

de supărări, nemulțumiri, frică, stres, furie, mânie, îndoială, ură, gelozie, invidie, judecarea aproapelui, mândria etc dau peste cap sistemul natural de apărare și lasă organismul pradă agenților patogeni.

Atitudinea optimistă - caracterizată prin empatie, iertare, compasiune, iubire, recunoștință, bunătațe, smerenie, face scut de neoprit în calea oricărui prădător (virusuri, bacterii, ciuperci etc). Sunt oameni care fac sport și mănâncă sănătos, dar tot se îmbolnăvesc. Se întâmplă asta datorită agresivității interioare pe care o au. Orice sentiment negativ conduce la agresivitate, stare psihică din care lipsește iubirea. Aceasta nu poate fi înlocuită de nimic altceva. Luați aminte la faptul că, întâi, se îmbolnăvește sufletul și apoi corpul fizic. În privința aceasta, orice comentarii ar fi de prisos.

Credința este corolarul întregului spectru de măsuri de prevenire a îmbolnăvirii. Te racordezi la forța divină și devii atât de liniștit, încât nicio boală nu-ți poate bulversa corpul. Liniștea sufletească este bunul cel mai de preț pe care omul nu prea știe să-l prețuiască. Rugăciunea este cel mai la îndemână mijloc de a fugi din calea furtunii sufletești și, prin urmare, a îmbolnăvirilor de tot felul.

Noi trebuie să fim în relație cu Cel Care ne-a angajat în această lume și care ne poate desface angajamentul. Trebuie să-L respectăm, să-L cinstim, să credem în El. Fără El nu putem trăi. Credința este un act de smerenie, prin care omul poate să-și depășească slăbiciunile și se deschide spre revelația acestui Angajator Creator.

Realitatea este că atunci când învățăm, în sfârșit, ce este viața, murim. Toată viața este o învățare a muririi, în deplină, uriașă singurătate. Bine ar fi să fie cu credință în Adevăr, Bine și Frumos, pentru că astea sunt egale cu Dumnezeu.

Pagină realizată de C. TOPOLEANU

Sub semnul
vocației

Argus

Supliment al ziarului "Cronica de Bucovăț"

Decembrie 2021 ● nr. 3 ● Anul I

Poetul cuvintelor
potrivite
(Tudor Arghezi)

Noi punem în cuvinte potrivite bucuria și emoția vieții

Școala noastră, locul cel mai drag din lume

Mândria de a fi elev al acestui lăcaș de învățământ

E o binecuvântare că sunt elev al școlii noastre

Multe argumente am spre a fi mândru că sunt elev al acestei școli. Mi-am propus să aștern pe hârtie doar patru dintre ele.

Primul. Avem profesori excepționali, cu pregătire temeinică, oameni de calitate. Cu dăruire, implicare și devotament, cu afecțiune și răbdare, ne deschid nouă, învățăcelor, poarta spre orizontul cunoașterii. De la ei învățăm nu doar noțiuni teoretice, ci și să fim respectuoși, cinstiți, modești, harnici, altruști, patrioți.

Al doilea motiv îl reprezintă însăși

clădirea școlii. Îmi amintesc ziua când i-am trecut pragul pentru întâia oară. În curtea înconjurată de tei bătrâni, domnea o atmosferă solemnă; se desfășura festivitatea de deschidere a noului an școlar. Clasele erau primitoare, cu mobilier nou, computere și imprimante, retroproiectoare și table magnetice, hărți și planșe atractive, iar cabinetul de informatică era un vis, holurile - pline cu flori, terenul de sport - cum doar în Occident poți vedea.

Ei bine, toate astea m-au fascinat. Atmosfera din școală este, și astăzi, una la fel de primitoare, doar că înzestrarea cu materiale educative este considerabil mai bună, mai bogată.

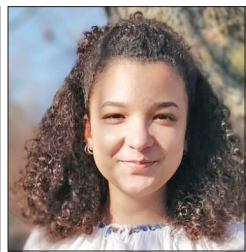
Edward ENGELMANN

Continuare în pag. 2

În dialog: lumea de ieri cu cea de azi

De la tablă de cremene la tabla inteligentă

Interviu cu dl. învățător Aurel Milă, luminător al atâtor generații de elevi din Bucovăț

- Domnule învățător, sunteți o emblemă vie pentru Bucovăț. Ce a însemnat școala pentru dumneavoastră?

- Eu am înțeles că învățătorul este omul-cheie pentru copilul care calcă pentru prima dată pragul școlii. El rămâne adultul la care copiii apelează în înțelegerea mersului lor prin școală, apoi în viață.

El este cel care știe totul, este capabil să rezolve neclaritățile, necunoașterile și neputințele copilului. Minte lui este descurată de inima învățătorului.

Are loc, în plan emoțional, un transfer de încredere de la părinți la dascăl, iar procesul de învățământ dă roade în momentul în care copilul se simte în siguranță în prezența celui care îi oferă educație. Acesta este un moment de vulnerabilitate, când părintele aduce copilul până la poarta școlii sau în ușa clasei, după care se produce despărțirea.

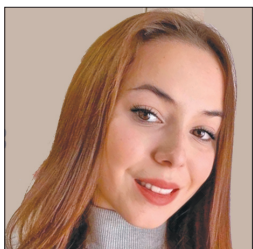
Școala nu este pentru dascăl, ci pentru elev.

Rebeca BUCSAI

Continuare în pag. 2

La întretărirea destinelor, în pas cu lumea

Privilegiul de a învăța într-o școală modernă

De când am pășit în școală, mi s-a imprimat un simț al comuniunii. Avem colegi care ne devin prieteni.

În toți acești ani, am simțit căldura, apropierea sufletească și dragostea cu care ne înconjoară profesorii noștri, spre a ne însușii să devenim mai buni, mai silitori, mai performanți în studiu.

Îndemnurile dumealor sună cam

asa: "Citiți mai mult, învățați din conduita eroilor pe care îi descoperiți în bucățile literare pe care le aveți în studiu, precum și în lecturile pe care vi le alegeți singuri. Dar luați seama că alegerea acestora ține de anumite criterii, nu citiți la întâmplare, cam ce vă cade în mână.

Lecturile să urmărească o anume tematică, un țel pe care să-l atingeți. Acum și în viitor. Se înțelege că învățați din experiența celor de dinaintea voastră, dar să vă cultivați dorința de a trage și singuri concluziile potrivite.

Daria RUIEN

Continuare în pag. 2

Crezul nostru

Am clădit, împreună, o școală de rang european

Școala este instituția în care se pun bazele omului de mâine, se trasează viitorul generației ce va să vină. Aici, prin descifrarea tainelor scrisului

și socotitului, printre hărți și planșe cu desene, înșiruri de reacții fizico-chimice, probațiuni de cunoaștere a modului de viață pe pământ, în aer și în apă, înțelegând acordul între subiect și predicat, fracțiile matematice, istoria națională și universală, cheia sol și măsurile muzicale, pătrunzând sensul profund al credinței strămoșești, cultivând copilului nevoia de a avea o conduită civilizată în familie, școală și societate, noi, cei 25 de dascăli ai Școlii Gimnaziale din Bucovăț, săvârșim un act de mare trebuință în plan social, moral, patriotic.

Într-un an și jumătate, școala noastră s-a transformat din temelii. Ne-am îmbogățit zestrea materială și didactică, am beneficiat de fonduri importante și implicare fără precedent din partea edililor noștri privitor la dotarea cu aparatură modernă, schimbarea completă a modului cum arată școala, încât copiii noștri să nu fie mai prejos, ca modalități de instruire, decât școala de la Timișoara. De acum, dotările noastre sunt de rang european. O spun cu mândria celui care predă limba și literatura română de 35 de ani și conduce această școală de 23 de ani. Poftim părinții copiilor la serbările noastre și cu diferite prilejuri să vadă ce salt s-a făcut în ultima vreme. Iar perspectiva este una și mai strălucită. Primăria va măsura clădirea, încât să nu mai avem clase cu predare simultană.

De Ziua Națională a României, am organizat activități specifice; fiecare clasă a pregătit un program special, ca omagiu de inimă și minte închinat înaintașilor, celor care au făcut posibilă Unirea de la 1859, avându-l ca domn pe Alexandru Ioan Cuza, celor care au cucerit independența de stat în 1877-1878, celor care au luptat pe fronturile Marelui Război, în 1916-1918 și celor care au făurit România Mare, la 1 Decembrie

1918. Îi comemorăm, de asemenea, pe eroii noștri care au luptat pentru țară pe fronturile celui de-al Doilea Război Mondial.

O temelie durabilă a unei societăți corecte și cu principii concrete de aici pornește.

Țării mele, de ziua ei

Am auzit, de Ziua Națională, Bocetul lui Ion Cel Fără de Mormânt - îi mulțumesc și o felicit pe Elena Jurjescu Todi pentru curaj, că am ajuns până acolo încât până și bocetele deranjează - și, cu jale, mi-am adus aminte de șirul nesfârșit al Ionilor noștri fără mormânt. De Ziua României Reîntregite, care a fost visul lor și pentru care ei au murit, s-ar cădea să le ducem o floare târzie, dar n-avem unde.

Unde e mormântul lui Decebal? Unde e mormântul românilor zdrobiți o mie de ani de hoardele barbare? Unde e mormântul lui Litovoi? Unde e mormântul lui Gelu, al lui Glad, al lui Menumorut? Unde e mormântul lui Mihai Viteazul? „Acu”, mă ajunsse vestea de săvârșire a zilelor drag fiului meu, Mihai Voievod, de rătăcire prin țări străine a doamnei și a coconilor lui. Suspîn, plâng ziua și noaptea.” Așa se căina Doamna Tudora, mama Viteazului. Unde e mormântul lui Constantin Brâncoveanu? Dar cele ale lui Constantin, Ștefan, Radu, Matei, copiii lui, prinți, fii de Domn, urmași la tron, martiri fără mormânt?

Unde e mormântul lui Badea Tănase Todoran, tras pe roată pentru că nu s-a lepădat de credința strămoșilor săi? Unde e mormântul lui Horea? Dar al lui Cloșca? Dar al lui Crișan? Unde e mormântul lui Tudor Vladimirescu? Unde e mormântul lui Nicolae Bălcescu? Și, în cele din urmă, unde e mormântul lui Ion Cel Fără de Mormânt?

Mormântul lor e Țara. Bieții de ei! Bieții de noi! Cât o avem pe ea, încă mai e bine. Să-i fim alături, la bine și la greu. Să-i comemorăm martirii și să ne aducem aminte de oamenii mari care au făcut România Mare! Mulți dintre ei au înfundat pușcările comuniste, iar o bună parte din ei și-au găsit sfârșitul în condiții inumane, bătuți, înfometaji, schingiuiți, batjocoriți, lăsați să moară de frig, de boli, de umilință.

De ziua ta, țară frumoasă a românilor, îți dorim, din toată inima, să fii pururea liberă, stăpână pe soartă, prețuită și preamărită de fiii tăi! Să fie, în Sărbătoarea de azi, Maica Domnului în grădina ei! Pe hartă, Carpații o înfățișează pe Preacurata Fecioară cu Pruncul pe genunchi.

Velinca BOGICI,
Profesor coordonator

Primul meu model în viață – „profa de mate”

Dascălii noștri, la înălțimea unui învățământ de calitate

Profesoara noastră de matematică, doamna Minerva Rădoiu, este un model de comportament în școală, pe stradă, în comunitate; ca om și pedagog. Dacă ar fi să îmi aleg un model dintre dascălii noștri, pe dumneaei o prefer ca mentor. Are atâta distincție, încât nimic nu i se poate reproșa. Exigența se îmbină cu dăruirea de a ne explica de ce e bine să procedăm într-un fel, cum să ne alegem calea de par-

curs în viață. Câteodată, simt nevoia să-i mărturisesc cât de mult o admir și o iubesc.

La orele de matematică, ne vorbește pe înțelesul nostru și ne îndeamnă să-i adresăm întrebări cu privire la ceea ce nu înțelegem. Reținerile pe care, eventual, le-am avea, nu fac decât să ne închisteze în propria carapace. Ar fi o greșală să trecem mai departe fără a fi înțeles rostul lucrurilor; fie că e vorba despre ecuații, sau de modul în care vom alege să procedăm.

Cele două merg mână-n mână, obișnuiește dumneaei să ne spună, cu un soi de bunătate pe care o simt ca pe un giuvaer

de mare preț. Mereu ne surprinde cu câte ceva din prea plinul său de om carismatic, dăruit profesiei și elevilor săi.

Ne vorbește despre nevoia de a deveni oameni de caracter, pentru care cuvântul dat este sfânt, iar îndatoririle să ni le ducem la îndeplinire până în cel mai mic detaliu. Să fim corecți în orice împrejurare, oriunde ne va purta viața.

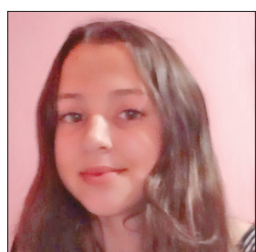
Este bună, caldă, protectoare cu noi. Pare dispusă să ne îndrume chiar după ce vom încheia clasa a VIII-a.

Vă voi purta în suflet toată viața!

Giulia PÂNTEA

Învățăm într-o școală absolut fabuloasă

Cum e sa fii elev la școala din Bucovăț

Cenoc am eu că sunt elevă la școala din Bucovăț! Dar, să mă explic. Școala noastră nu este ca oricare alta, este ȘCOALA MEA! Este instituția care îmi deschide orizonturi largi într-ale cunoașterii; mă ajută să știu ce vreau și încotro mă îndrept. Am o mare bucurie

să scriu despre lăcașul acesta de educație.

Aici a învățat tatăl meu, aici a învățat sora mea mai mare, aici învață și sora mea mai mică. De la ei am aflat că nu trebuie să fii, neapărat, elev la o școală „cu renume”, din oraș, ca să înveți carte. Poți învăța și aici; dacă vrei. Eu am cunoștințe, colegi de generație care învață la școli din Timișoara. Din spusele lor, am reținut că noi avem condiții foarte bune, așa îndrăzni să spun că sunt mai aproape de viitor decât

ceea ce au ei la școlile din oraș.

Aici mă simt bine în mijlocul colegilor și al profesorilor mei. Ea nu este școală „de fițe”, în care se promovează competiția asiduă între copii și nici nu este școala în care să-ți fie teamă să pășești, ca nu cumva să strige cineva la tine. Este școala care se transformă în bine.

Sunt fericită că fac parte din această școală absolut minunată, cu profesori minunați, cu prieteni și colegi minunați.

Larisa LĂDAR

Învățăm într-un climat de prietenie și afecțiune

La noi se promovează însușirea de a fi bun

de astăzi.

Școala noastră, deși situată în zonă rurală, a cunoscut ample transformări pe linia înnoirii și a bunelor practici privind educația și rolul ei în formarea de

oameni competenți pentru ziua de mâine.

Am vizitat câteva școli „cu pretenții” din Timișoara și, credeți-mă, nu au dotarea noastră și, vreau să cred, nici corpul profesoral atât de devotat ideii de a ne învăța să... învățăm carte.

Noi, aici, suntem plini de voie bună și încredere că avem toate șansele să ne ducem la bun sfârșit singura îndatorire pe care o avem, deocamdată, aceea de a fi conștiincioși, cu simț de răspundere, să ne respectăm

părinții, profesorii, colegii, comunitatea. Fiecare dintre noi devine expresia cea mai ilustrativă a modului în care se învață carte la Bucovăț.

În curând, vom continua școala la Timișoara și vom duce cu noi gândurile, sentimentele și năzuințele de a ne respecta condiția de elevi ai Bucovățului, de a ne situa printre cei mai buni.

Vă mulțumim, dragi profesori, pentru cât de mult ați făcut pentru noi!

Andreea PARASCHIVA

Binecuvântare...

Urmare din pagina 1

Al treilea motiv ni-l oferă activitățile felurite pe care le desfășurăm după orele de curs. Și mă refer aici la excursii și drumeții, concursuri școlare, serbări de 1 Decembrie, de Crăciun, de 8 Martie și de sfârșit de an școlar, întreceri sportive și carnavaluri. Toate acestea au avut drept rezultat faptul de a pune în valoare ceea ce este

mai bun în noi, copiii, ajutându-ne să descoperim calități și însușiri despre care auzeam, ici și colo, că ar avea unii dintre noi. Învățăm, socializăm și ne recreăm în același timp. Mai frumos și mai util de-atât, nu cred să existe undeva, chiar și pe la școli „cu nume bun”, din Timișoara.

Și, nu în ultimul rând, al patrulea argument care mă motivează să fiu încântat de felul în care se face carte la Bucovăț, îl reprezintă colegii de clasă, ceilalți elevi care învață

în această școală frumoasă ca o sărbătoare. Sunt înconjurat de colegi sufletești, prietenoși, generoși, veseli și recunoscători pentru condițiile foarte bune pe care le avem, ceea ce mă face să vin cu drag la școală.

Mă mândresc cu faptul de a fi elev al acestui minunat lăcaș de învățământ. Acești „oameni frumoși” îmi sunt dascăli și contribuie la educarea mea ca viitor om responsabil de faptele mele. Învăț într-o școală minunată, care îmi este a doua casă.

Privilegiul...

Urmare din pagina 1

Uneori, lucrurile rostite mai răspicat, ori cu mai mult umor, se întipăresc mai bine în minte. Și asta face parte din stilul profesorului de a se face înțeles.

Școala este oglinda celor ce o slujesc. Iar noi, elevii, sun-

tem plămada dascălilor noștri. Profesorii își dedică priceperea și dăruirea educării noastre ca oameni care știu ce vor de la ei și de la viață. Încă de pe acum, înțelegem că viitorul nu ne e pus pe tavă, ni-l clădim noi înșine.

Îmi voi aminti, cu drag, toată viața, de îndemnul dumnealor, încurajarea și căldura pe care ni le dăruiesc până în ultima zi de

școală. Buni profesional, buni prin fire, ființe cu suflet și cu inimă mare.

Știți cât mă bucur că soarta mi-a destinat a face primii pași în ale cunoașterii la Școala Gimnazială din Bucovăț?

Vă mulțumim, dragi profesori, pentru câtă strădanie ați depus întru devenirea noastră ca oameni ce apropie viitorul!

De la tăblița...

Urmare din pagina 1

Eu eram apropiat de ei, cam pe același plan cu părinții. Le vorbeam așa cum aș fi vrut să mi se vorbească mie. Așa m-am comportat în toată cariera mea, în cei 41 de ani de dascălie.

Cum era școala de altădată?

Am început, ca suplinitor, la Ionel, undeva lângă graniță, apoi la Herneacova, sat de deal, cu oameni foarte respectuoși. De la Bucovăț, mergeam pe jos sau cu căruța până la Remetea Mare; de acolo, luam trenul până la Recaș, iar, de aici, pe jos, cu rucsacul în spate, sau cu bicicleta, făceam 9 km într-o oră și jumătate. La lanova mergeam cu bicicleta cale de 12 km. Drumurile erau desfundate, nu era așa simplu să parcurgi traseul acesta vara-iarna. Nu de puține ori ajungeam aproape de miezul nopții acasă.

Școala veche - confesională - din Bucovăț a funcționat în trei clădiri, cu două săli de clasă. Se făceau doar patru clase pe atunci. Eu însumi am învățat în aceeași clasă în care a învățat și tatăl meu, fiind el însuși învățător și director, cel care a pus piatra de temelie a școlii celei noi, în care învățați voi astăzi.

Vorbiți-ne despre modul în care se învăța carte la vremea aceea.

Desigur, condițiile erau mult diferite față de ceea ce aveți voi azi. Am venit în anul 1960 la Bucovăț. Am avut elevi copiii vecinilor, copii ai căror părinți au fost elevi ai tatălui meu, au venit apoi la rând copiii colegilor mei de școală primară și, în fine, copiii elevilor mei. Lucram pe grupe cu copiii. Celor mai buni le dădeam să facă teme suplimentare, iar cu cei care se descurcau mai greu făceam ore în plus, astfel încât să nu rămână în urmă. Lucram cu două clase simultan.

Descrieți clădirea școlii, cum erau îmbrăcați copiii, oferiți-ne detalii care să facă o „buclă în timp”...

Să vă imaginați școala asemănătoare cu o locuință de țară, cu pereții alb-gălbui, cu geamuri mici. Băncile erau lungi, din lemn de stejar, cu spațiu pentru călmară. Pe atunci nu erau uniforme. Fetele - unele dintre ele - veneau îmbrăcate în costume populare. Erau două încăperi, în care învățau copii din câte două clase. Catedra era din lemn, iar tabla - neagră ca smoala. Era situată pe locul în care este Primăria astăzi. Curtea era delimitată printr-un garduleț, iar în interior era multă vegetație. Elevii nu aveau ghiozdane, ci traiste ori împletituri din pânuri de porumb, cărora li se spunea „țecăre”.

Copiii neascultători stăteau în față, spre a fi mai bine supravegheați. După orele de clasă, aveau două ore pentru teme, apoi erau liberi. Nu toți copiii frecventau școala, în special în clasele mari. Din anul 1950 s-a introdus ciclul al doilea, până în clasa a șaptea. Veneau aici copii din Remetea Mare, Moșnița, Bazoș. Săile de clasă aveau pardoseli de lemn „tratate” cu

motorină și încălzite de sobe cu lemne; era un miros greu de respirat.

În ce constau activitățile extrașcolare pe atunci?

Mergeam în excursii la Păuliș, ocazie cu care le-am vorbit despre rezistența ostașilor noștri în fața asaltului armatei ungare, ce voia să ocupe teritoriile care tocmai fuseseră eliberate. La Timișoara, Lipova, Arad, am vizitat muzee de istorie și științe ale naturii. Le vorbeam despre frumusețile naturii, despre necesitatea de a-și cunoaște tradițiile, folclorul, dansurile, trecutul de luptă al înaintașilor. Participam cu copiii la întreceri sportive și cultural-artistice, ajungând, într-un an, până la faza pe țară cu dansurile populare.

Vorbiți-ne despre asemănările și deosebirile dintre cele două forme de învățământ: cel de dinainte de Revoluție și cel de după anul 1989.

Înainte vreme, învățământul avea un vădit caracter politic, mergând pe îndoctrinarea dascălilor și a elevilor cu ideologia partidului unic. Religia era considerată „opiu pentru popor”, se interzicea mersul la biserică. Se organizau activități prin care se glorificau partidul comunist și înfăptuirile sale epocale. Se spuneau multe minciuni, se exagera rolul partidului în toate cele.

Făceam practică agricolă, la început de an școlar, câte o lună, la adunat de spice, depănușat porumb, strâns gândaci de Colorado, adunam plante medicinale, maculatură, fier vechi, sticle și borcane, frunze de dud pentru creșterea viermilor de mătase.

După Revoluție, s-a revenit la învățământul firesc; a dispărut comanda politică în școală. Azi, voi aveți condiții foarte bune. Pot spune că sunteți privilegiați. Fără să exagerez, eu zic că avem o școală ca pentru mileniul trei. Cu profesori calificați, cu clase în care, de îndată ce intri, ești tentat să te simți ca teleportat în viitor. De la tăblița pe care am învățat eu scrisul și socotitul la tabla inteligentă e drum lung: trei sferturi de veac. Trei generații, cum ar veni.

Rămâneți în memoria Bucovățului atât prin monografia satului, cartea de căpătâi a comunității locale, cât și prin casa muzeală, reprezentând tipicul locuinței țărănești din perioada interbelică.

Aceste două obiective le-am înfăptuit în ideea de a se cunoaște cele mai importante aspecte din viața și tradițiile noastre, repere ale identității locale; să știm cine suntem, de unde venim și spre ce ne îndreptăm. „A nu-ți cunoaște istoria este ca și cum nu ți-ai cunoaște părinții, rădăcinile”, spunea Nicolae Iorga. Sunt mulțumit că edilii noștri se străduiesc să introducă acest punct muzeal în traseul turistic al Banatului de câmpie. Este un fapt îmbucurător, gest de respect pentru sat, pentru zestrea noastră de frumos, pentru specificul portului, jocului și cântului din această zonă de țară.

Vă adresez calde mulțumiri și vă doresc ani mulți, cu sănătate și senin în suflet, bunule învățător!